

Пам'яті Павла Григоровича Тичини

Мій сизий голуб... І зажури стяг.
Ви чуєте, як липи шелестять?

Ви чуєте, як липи шелестять,
Слова утіхи промовляють ледве?
Зелений шум здавило чорне небо,
Гойдає світ крайнебо до нестям.

І моторошно, холодно мені,
Не йму я віри в цей скорботний сон.
Але ж пливе у вічності човні
Мій сизий голуб до нових осонь,

Пливе крізь листу молодого пад.
Крізь прапори, оркестри, велелюддя.
У сиві скроні сивий вітер студить,
Шугає вітер в охололий сад.

В ясній печалі мудрі дерева,
В ясній зажурі вітер і трава,
В такій жалобі сонях біля хати,
Що присмерком запахла рута-м'ята...

А я ішов до нього на вечерю,
І я постукав, як і завжди, в двері
І тихим-тихо мовив: «Відчиніть...» —
Тихіше, ніж учора в Ірпені.

І стали перед мене хмелем гони,
І ранок став, неначе мак червоний,
І світ спіткнувся, на долоні ліг —
Ой, упав же він з коня та й на білий сніг...

1979

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.